

Schriftlezing:

PREDIKER 11

LUCAS 15 : 11 EN 12

"IK BEN ER TROTS OP OM ..."

DOOR KLAAS DE BOER

Ja, lieve mensen, dat wordt niet zo vaak gezegd: "Ik ben er trots op om een christen te zijn." Wij lopen niet zo snel met ons geloof te koop. In Amerika kan dat nog. Dan wordt er gezegd: "I am proud, ik ben trots om een christen te zijn." Maar in dat stijve, protestantse Nederland, nee, daar doe je dat niet. Toch werd dat in de afgelopen week een keer tegen mij gezegd en dat was voor mij een aanleiding om deze dienst dat thema mee te geven: "Ik ben er trots op om een christen te zijn. Ik ben er trots op gedoopt te zijn. Ik ben er trots op om Jezus als Vriend te leren kennen. Ik ben er trots op om erbij te mogen horen." Moet ik eerlijk zijn? Het deed me wat. Ik ben er trots op... Nu, ik hoop dat u er ook trots op bent om christen te zijn en dat jullie van het koor er ook trots op zijn om te zingen en te weten dat je christen bent en daarvoor mag leven.

Het kan natuurlijk ook anders. Ik ken ook mensen die zeggen: "Dat geloof is helemaal niks. Dat doet me niets, je mag niets. En bovendien, ik vind het niks. Dus er is niets om trots op te zijn." Dan kom je zo terecht bij Lucas 15. Daar heb je die geschiedenis, die gelijkenis die we allemaal kennen en die al zo vaak genoemd is. Nee, niet iets om trots op te zijn. Die jongen vooral niet. Hij was ook niet trots op dat huis waar hij woonde. Hij ging op stap, het huis uit.

Dan zie je daar aan de andere kant die vader, die achterblijft met heel veel vragen: wat heb ik nu verkeerd gedaan? Net zoals heel veel ouders in deze tijd met vragen zitten: wat heb ik nu verkeerd gedaan dat mijn kinderen zijn weggelopen, dat ik ze kwijt ben? Het staat er zo indringend aan het begin van die gelijkenis: "Een vader had twee zonen." Hij had ze, maar hij heeft ze niet meer. Die ene, we weten het, die haalde zijn erfdeel op. Die verklaarde in feite zijn vader voor dood. Hij deed of zijn vader niet meer leefde en hij keerde hem de rug toe. Naar het buitenland: uitlandig, ellendig...

U kent het hele verhaal natuurlijk. Dat hoeft ik u niet te vertellen. Eerst vrienden bij de vleet. Ja, dat gaat zo... Zolang je geld hebt, sta je in het middelpunt. En als het dan een beetje tegenzit dan haakt de één na de ander af. Dat is ook zo als je ziek bent. Soms komen er heel veel, maar langzaam maar zeker, als het lang duurt, dan zie je ze niet meer. Heel herkenbaar. Ze haken af en jij blijft alleen over: alleen met je zorgen, alleen met je verdriet. Je hebt geprobeerd het zo goed te doen en toch... Je bent alleen.

U weet het: die jongen kwam bij de varkens te zitten.

Nu is dat tegenwoordig niet minderwaardig als je bij de varkens zit. Ik had vanmorgen een gesprek met iemand die heeft drieduizend varkens. Ik zei: "Ik ben blij dat je hier in Nederland leeft, want als je in Israël zou leven, had je een groot probleem." Hij zei: "Hoe dat zo?" Ik zei: "In Israël was een varken een onrein dier. Dat was een alleseter. En als je die beesten ook nog zou fokken dan was je echt verkeerd bezig. Dat was niet goed. Onrein... Nu, daar moet je mee oppassen." Die jongen kwam bij de varkens terecht. Een zwijnenboel...

Dat heb ik ook wel eens tegen jonge mensen gezegd: "Je moet oppassen, want je bent bezig in een zwijnenboel." Dan zijn ze misschien wel verslaafd aan spelletjes, verslaafd aan internet, verslaafd aan de

telefoon en dat is soms bij de beesten af. Nergens meer tijd voor. Altijd maar weer bezig. Elk kwartiertje, elke minuut achter die computer en dan heb je niet in de gaten dat je soms het allerliefste kwijtraakt en dan word je doodeenzaam. Echt oppassen!

Vaak zeg ik tegen jonge mensen: "Probeer nu tot jezelf te komen." En dat deed die jongen in Lucas 15. Na jaren komt hij terug met hangende pootjes. Dan die reactie van vader... Mooi, hè? Die vader is nu het beeld van God, zoals God nu echt is. Die jongen is weggelopen en komt terug en dan zegt die vader: "Joh, ik ben trots op je dat je teruggekomen bent. Ik hou van je. Welkom! Wat ben ik blij dat je er bent!" Dan krijgt hij weer een plaatsje in huis. Om trots op te zijn. Echt.

Ik heb van de week eens even op internet gekeken en die plaat meegenomen. Misschien ken je hem wel. Het is een prachtige plaat van Rembrandt waarop hij de verloren zoon tekent wanneer hij terugkomt bij de vader. Dan zie je daar die jongen. Het lijkt wel een stukje geborgenheid. Die jongen is rusteloos op zoek geweest naar een stukje geborgenheid en dat vindt hij terug in de armen van vader. Echt thuis. Misschien dat u ook wel een stukje geborgenheid zoekt. Ik hoop dat u dat hier in de kerk vindt iedere maand, iedere zondag en dat je weten mag dat God naar je omkijkt, dat er armen zijn die je omarmen, dat je die hand op je schouder hebt en dat de Vader toch tegen je zegt: "Ik ben trots op je."

Het is heel moeilijk te zien, maar dat is nu die oudste zoon. Een beetje op afstand, een beetje verder. Ja, die hoorde er wel bij, die was bij vader thuis. Maar dat wist hij niet. Vader was er altijd, maar dat merkte hij niet. Hij zit een beetje te mokken in de hoek en dan komt die jongen thuis en dan is hij er niet trots op. Hij voelt zich veel beter dan zijn broer. "Nooit," zegt hij, "heb ik één bokje gekregen. Nooit heb ik iets gekregen om feest te vieren. Nooit..." Oei...

Als ik naar die jongen kijk, denk ik: hoe vaak is dat niet zo in een groep? Zo gauw als er een nieuwe binnenkomt in zo'n groep, dan zeg je: "Weg wezen!" Wat moet ik daar nu mee? Afstand houden, oppassen. Heel gevaarlijk.

En dat zegt hij ook nog. Hij zegt niet - moet je je indenken! - als zijn broer terugkomt: "Mijn broer is terug." Nee, hij zegt: "Die zoon van u..." Hij noemt hem niet eens "zijn broer". Hij voelt zich boven de ander verheven. Zoals heel veel mensen in de groep zich boven een ander verheven voelen.

Ik merk dat op school. Bij leerlingen onderling. De één voelt zich soms beter dan de ander, hoger dan de ander. En soms wordt er één daardoor nog gepest omdat de ogen zo kijken, dat je denkt: dat zou ik ook willen, maar je krijgt het niet. En hoe vaak is dat niet op het werk zo?

Ja, die jongen denkt: die heeft een goed leven geleid en ik heb altijd mijn best gedaan. En hij? Je ziet hem terug in de armen van vader. Maar die jongen uit die gelijkenis was eenzaam. Zo zijn er ook in onze tijd heel veel mensen eenzaam. Die zoeken een stukje geborgenheid. Dat is zomaar niet wat. Dat moet je doen.

Weet u wat ook opvalt op die prachtige plaat van Rembrandt? Dat is die vader. Die twee broers hebben we hier. Misschien dat we dat zelf wel zijn: de één die terugkomt en de ander die een beetje zit te mokken. Ik voel het in mijn eigen leven dat het soms zo is. Maar dan zie je die vader....

Nu is dit een plaat van Rembrandt en ze zeggen dat die Rembrandt geweldig kon schilderen. Ik heb hem nooit gekend. Ik heb wel de Nachtwacht gezien en ik heb een Rembrandtbijbel thuis. En dan zit ik daarin te bladeren en dan vind ik dat geweldig. Maar toen ik deze plaat zag, viel me wat op. Weet u wat me opviel? Dat waren die handen van vader. Dat is een vrouwenhand en dat is een mannenhand. De één is slanker dan de ander. Ze zijn niet gelijk. Zou Rembrandt dat expres gedaan hebben, een vaderhand, een moederhand?

Zo teder is God nu dat Hij ook de liefde van een moeder heeft. God als Vader en als Moeder tegelijk. Dat is toch wonderlijk, dat je dat uit een plaat kunt halen?

En dat is nu iets om trots op te zijn. Het eerste dat God je belooft: dat je Zijn liefde zult ervaren, dat Zijn hart er is dat naar je zoekt. En het tweede: God blijft altijd trouw. Je mag toch trots zijn op zo'n Vader? Een Vader die nooit nee zegt. Een Vader die je begrijpt. Een Vader die van je houdt. Een Vader die je erbij wil hebben, die trots op je is: "Dat is Mijn kind." God houdt van je. En bij God is elk kind welkom. In Christus Jezus heeft God Zijn hand naar ons uitgestoken. Ook jij hoort erbij. Ook u hoort erbij. Je hoort bij het grote werk van Jezus. En Hij zegt: "Jij bent zo kostbaar. Jij bent een parel van onschatbare waarde. Een parel die niet uit te drukken is in het getal van de euro's, zoveel nullen! Jij bent van onschatbare waarde. Je hoort erbij."

Daar mag je trots op zijn. Daar mag u trots op zijn dat u zo'n God hebt die van je houdt en die je kent. Als je zo'n schilderij ziet, ga je God ook met andere ogen zien. "Je mag niks, zeg je?" Dat zeggen jonge mensen vaak. "Die kerk is zo ouderwets, wat moet je daar nu mee? Daar mag je niks, daar wil je niks, daar doe je niks."

Maar dan die Prediker. Die zegt: "Je mag genieten van alles wat God je geeft." Dat is een verrassing dat in dat donkere Boek, dat zwarte Boek dat Bijbel heet, staat: "Je mag genieten van de dingen die God je geeft." Geniet toch van de jaren die God je geeft. Geniet van de zon. Geniet van je jonge jaren en volg maar gerust je hart. Maar... maar... Het mag allemaal, maar je bent wel verantwoordelijk. Je krijgt de erfenis, jongen, maar je bent wel verantwoordelijk. Het er niet doorbrengen met brasserijen. Pas nu op. Maar je mag alles. Ja, jongelui, je mag in de kerk heel veel. Maar je moet wel weten in de kerk dat je met God rekening moet houden. Die Prediker is geen sombere man. Hij zegt alleen: "Je mag alles, maar pas op! Je moet het wel verantwoorden." Je moet er dus achterstaan. Je moet je onderwerpen aan de dingen omdat God ze eens zal brengen in het gericht. Dan moet je verantwoording afleggen, nu en later. En dan wordt er wel gevraagd: "Waarom heb je dat nu gedaan? Joh, waarom heb je dat nu gedaan?" Er wordt op je gelet.

Het is natuurlijk een totaalplaatje. Christen zijn is een manier van leven. Christen zijn dat is een levenshouding. Hoe ga je nu met mensen om? Hoe ga je met je familie om? Hoe ga je met mensen in je straat om? Hoe gaat dat met de burens? Hoe ga je in de kerk met mensen om? Het gaat erom hoe je tegen bepaalde principes aankijkt en of je op cruciale momenten de juiste standpunten inneemt. Dat is belangrijk, dat mensen je vertrouwen.

Hoe moet ik dat nu duidelijk maken dat mensen je vertrouwen? Nu, een voorbeeld. Het gebeurde op het strand. Er is een jongetje die wil zwemmen. Hij loopt daar en er zit een mevrouw achter een grote parasol. Dat jongetje komt bij die mevrouw en stelt een vraag: "Mevrouw, bent u een christen?" "Ja," zegt ze, "ja," "Gaat u elke week naar de kerk?" "Jazeker." "Mevrouw, bidt u elke dag?" "Zeker." "Mevrouw, leest u ook elke dag uit de Bijbel?" "Jazeker." "Elke dag?" "Ja." "Nou, mevrouw, dan heb ik een vraag voor u: wilt u op mijn geld passen, want ik wil graag zwemmen."

Daar heb je het nu concreet. Daar wordt in feite gezegd: hoe zit dat nu als christen? Die jongen verbond zijn eigen conclusie aan het feit dat deze vrouw een christen was. Hé... En ik kan niet anders dan hem gelijk geven. Echt. Want God verwacht van ons, christenen, een echte christelijke levensstijl. Ja...

Achter heb ik een hele kleine tuin. Ik wilde daar graag eens een keer wat fruitbomen hebben. Er was een dominee en die wist precies wat fruitbomen waren en ik zei tegen hem: "Nu moet je voor mij een fruitboom meenemen, een echte Doyennépeer." Hij zei: "Dat komt goed."

Nu, dat boompje werd daar neergezet. Hij was prachtig trouwens. Het eerste jaar meteen al bloesem. Ik was trots, man! Ik dacht: dat is het. Ik heb voor het eerst dit jaar mijn eigen Doyennéperen. Enfin, de bloesem, was uitgebloeid, er kwam toch een vruchtje aan en ik zat met verbazing te kijken. Het moest een peer zijn, maar het leek op een appel.

Toen kwam die dominee bij me. Ik zei: "Nu, als het nu met christenen precies hetzelfde is, dat je denkt dat je een peer hebt en je krijgt een appel... Want dat is soms met christenen zo. Ze zeggen dat ze christenen zijn, ze zeggen dat ze peren zijn, maar het gedrag is appels."

Wij hebben heel veel hoog te houden en dat bedoelt Prediker nu. Je mag genieten van het leven. Je mag genieten van de dingen die God je geeft, maar dan moet het wel aan je te zien zijn.

Die jongen komt terug. En daar zit die andere christen te mokken. Heel dicht bij de Here Jezus en toch ver weg. Heel dicht bij de Vader en toch ver weg. Dat kan dus ook in de kerk. Lieve mensen, je hebt iets om trots op te zijn, want je bent stinkend rijk. Je mag er trots op zijn dat je bij Jezus hoort. Je hebt niet één bokje, nee, je hebt een hele kudde. Als er maar liefde is... Alleen, je moet wel gaan. Net zoals die jongen. Je moet wel komen, zodat Vader trots op je is.

Ja, ik liet hem thuis zien. Altijd spannend, hè? "Waar ga je over preken?" "Nou, dat God trots op je is. " "O... Waar is die plaat dan voor?" "Nu, dat is de verloren zoon en dat is die andere." "O, die jongen die niet naar binnen wilde gaan." Ik zei: "Klopt, klopt."

Dan stellen ze me altijd van die strikvragen. Hebt u dat ook wel eens, dat er strikvragen gesteld worden? O man, dat vind ik soms zo erg. Ik had zo die mooie plaat laten zien. "Nou, een mooie plaat, "zeiden ze. "maar die jongen, vader..." Ik zei: "Ja, wat is er nou?" "Vader, even een vraag: is hij nou wel gegaan naar dat feest?" Staat niet in de Bijbel. Staat niet in de Bijbel: is hij nu gegaan naar dat feest?

Jezus vertelt dat verhaal met een open eind. Misschien bent u de jongste zoon of misschien wel de oudste zoon. Of misschien ben je wel jezelf. Maar Jezus zegt: Je moet wel gaan. Is ie nou gegaan? Ik weet het niet. Moet u zelf invullen of die jongen nu gegaan is. Als hij gegaan is, dan was zijn vader trots op hem. "Joh, dat jij jezelf hebt overwonnen, dat is toch geweldig! Ik ben trots op je!"

Weet u wat er dan gebeurt? Een vader had twee zonen. De eerste heeft hij terug en als die andere gegaan is, dan had hij ze alle twee weer terug. Vanavond kan er een wonder gebeuren, want vanavond vraagt Vader: "Ben je trots op Me? Hou je van Me? Wil je komen? Ga je met Mij mee? Het feest gaat beginnen. Kom gauw, want we wachten op jou."

Dan zie je die handen van vader en je ziet die hand van moeder. "Kom gauw, kom gauw, want we wachten op jou." "Op mij met mijn leven? Op mij, die niets heeft om trots op te zijn? Op mij, die daar zit in een Christus Triumfator en denk: wat moet ik nu met dat leven? Op mij?"

Ja! God zoekt jou. God zoekt u. God zoekt mensen. En daar mag je best trots op zijn. En als je komt, kijk je nog één keer in de ogen van Vader en zeg je: "Ik heb mijn God, dat is genoeg. Ik wens mij niets daar neven. Veel meer dan het meeste dat ik vroeg, heb ik van Hem gekregen." En wat heb je dan? Twee handen op je rug, handen om je heen: een vaderhand en een moederhand. Iets om trots op te zijn! Amen.